

[Rytter.]

„imod bedre Vidende“. Efter min Mening maa man ogsaa tage det Tilfælde med ind under Bagvaskelse, hvor der vel findes et Grundlag for Beskyldningen, men dette Grundlag er saa spinkelt, at ingen fornuftig Mand overhovedet vilde regne med det. Ministeren vil derfor ikke forgæves appellere til Partiet Venstre med Hensyn til at udvide Bagvaskelsesbegrebet og med Hensyn til den Straf, som i saa Tilfælde bliver fastsat — selvfølgelig inden for visse rimelige Grænser. Men jeg tror, Ministeren er gaaet for vidt, naar han i § 270 foreslaar, at ogsaa sande Udtalelser om Ministre eller andre kan straffes, naar de er utilbørligt fornærmende. (*Justitsministeren* [Steincke]: Om Ministre?). Om Ministre og andre, altsaa i det hele taget ved Injurier. For hvad vil „utilbørligt fornærmende“ sige? Naar man engang er kommet op at slaas, kender jo baade Ministeren og jeg af Erfaring, at saa kommer man let til at gaa noget vel vidt. Men skal det saa virkelig kunne rammes af, at Udtrykket har været utilbørligt fornærmende? Jeg synes, det vilde være meget vanskeligt at drage den Grænse. Men hvad der navnlig gør mig bange, er de Tilfælde, vi har haft, som Ministeren kender lige saa godt som jeg: Der er fremsat en Sigtelse imod en eller anden; Sigtelsen er sand, for saa vidt er den kedelig for den, mod hvem den er fremsat, men den er utilbørligt fornærmende. Hvad vil nu Konsekvensen blive af denne Paragraf? Vedkommende, som man har beskyldt for noget, som er sandt, siger: Jeg vil have anlagt Sag, men jeg frafalder Straf efter den strengere Paragraf: om Beskyldningen er usand eller sand. Jeg aktionerer ikke efter den Paragraf, kun efter § 270, at ligegyldigt om det er sandt eller ikke sandt, er det utilbørligt fornærmende. (*Justitsministeren* [Steincke]: Det er jo nøjagtigt det, der er dansk Ret nu!). Nej, Hr. Minister — men det kan vi tale om siden. Altsaa, utilbørligt fornærmende gaar meget videre her end den gældende Lov. (*Justitsministeren* [Steincke]: § 270 er ikke ændret det mindste!). Vi kan jo optage Diskussionen derom senere. I Øjeblikket er det som Ringeagtsytring, hvor Straffen er forholdsvis lille; efter denne Paragraf bliver det meget værre. Navnlig naar dertil kommer den Tilføjelse,

som her er sket, nemlig at vedkommende ikke har haft rimelig Anledning til at fremsætte Fornærmelsen. Hvad vil „rimelig Anledning“ sige? Hvorfor skal Ordene „almen Interesse“ druknes? Hvorfor skal de ikke ogsaa med her? Lad os antage, at en Mand i Avisen spørger Justitsministeren om et eller andet; hvad vil det saa sige, at han har haft rimelig Anledning dertil? Betyder det, at om Folk, som er optaget af offentlige Affærer, skal man altid formode, at de ikke har rimelig Anledning til det, eller er det kun os Rigsdagsmænd, der har Lov til det, eller Embedsmænd? Derfor mener jeg, at man i § 270 gaar alt for langt; man gaar saa langt, at Sigtelsen kan straffes ikke blot som Ringeagtsytring som nu, men at den kan straffes med den strengere Straf, naar den er „utilbørligt fornærmende“, og oven i Købet kan straffes, selv om den ikke er det, naar Manden ikke har haft rimelig Anledning til at fremsætte Fornærmelsen.

Hvad § 175 a angaar, er jeg enig med Rigsadvokaten i, at denne Bestemmelse ikke hører hjemme her og burde udgaa, thi ellers faar Justitsministeren eller det offentlige en Indflydelse i civile Sager, som de efter min Mening ikke skal have.

Jeg er nu færdig med selve Straffeloven. Ministeren har desuden fremsat et Lovforslag om Ændringer i Lov om Ikrafttræden af Borgerlig Straffelov. Jeg kan ikke sige andet om det, end at det i det hele taget kan diskuteres; dog tror jeg, Ministeren ogsaa her gaar for vidt, naar han tager med, at Tilføjelse af Lidelse i Almindelighed kan medføre Erstatningsansvar. Hidtil har Kravet været knyttet til strafbare Handlinger, men det er det ikke her. Her kommer en Mand, som mener, at han har haft Lidelse af det og det Retsbrud; uden Hensyn til, om han har lidt materiel Skade paa Gods eller paa Person, kan han, blot paa Grund af forvoldt Lidelse, anlægge Sag. Der staaar ingenting om, hvordan Domstolene skal bære sig ad med Udmaalingen. Hvordan skal de udmaale Lidelsen? Lad os tænke os en Mand, som godt kunde lide at se Justitsministeren og derfor gik ind i Ministerens Have uden Tilladelse, altsaa begaar et Retsbrud. Saa kan Ministeren med denne Lov i Haanden sige: Det har tilføjet mig en unødigt Lidelse, jeg